

[Tastesen.]

tet, vil det være helt rimeligt, at dansk domspraksis er på linje med den norske og svenske.

Jeg kan også helt tilslutte mig, at rigsadvokatens cirkulære af 15. juli 1969 om ikke-anvendelse af strafferetlige sanktioner over for brugerne og køberne fastholdes. Men ingen skal af den grund tage fejl af, at brugen af hash er forbudt her i landet, og ingen kan tillade sig at blive fornærmet over, at politiet ønsker at tale med de pågældende; hvordan skulle politiet kunne finde frem til de professionelle narkoforhandlere, hvis ikke man havde muligheden for afhøring af dem, som bruger eller misbruger de euforiserende stoffer? Endelig skal det også siges til politiets ære, at de ved en hurtig indsats har været med til at redde mange helt unge fra at fortsætte i narkotikamiljøerne.

Regeringen foreslår, at der under rejseafdelingen ansættes nogle kriminalbetjente, der kan sættes ind i bekæmpelsen af narkotikakriminalitet forskellige steder i landet, hvor dette synes nødvendigt. Burde man nu ikke, således som socialdemokratiet foreslog det i 1969, have oprettet et rigsnarkotikapoliti, som straks kunne sættes ind til hjælp for det lokale politi, hvor man fandt dette nødvendigt? I mange politikredse har man været så underbemandet, at man af den grund har måttet afstå fra en effektiv indsats.

Jeg har i dagspressen læst, at der er en nordisk kontakt i gang i disse dage, og jeg vil gerne spørge justitsministeren, om han kan oplyse mere om denne nordiske kontakt. Vil den føre til, at man finder frem til en mere fælles holdning i disse spørgsmål, end det hidtil har været tilfældet?

Jeg vil herefter vende mig til det store og svære problem, der vedrører behandlingen af dem, som er blevet ofre for stofmisbruget. Her er der grund til straks at slå fast, at de fleste narkomaner kan behandles og afgiftes. Afgiftning kan finde sted på grundlag af en frivillig motivering, men kan selvfølgelig også finde sted under tvungne forhold. En behandling, der fastholder og stabiliserer afvænnelse for stofmisbrug, er dog for hovedpartens vedkommende kun mulig, hvis den frivillige motivering er til stede. Vi kan altså fastslå, at der går en vej tilbage til samfundet for narkomanerne, deres situa-

tion er ikke håbløs; men det kræver, at samfundets tilbud om hjælpeforanstaltninger er i orden.

Forslagene til de forskellige former for behandling, der findes i kontaktudvalgets redegørelse, kan vi fra socialdemokratiets side acceptere. Vi har med tilfredshed bemærket, at også regeringen har accepteret forslagene, og vi håber, at man hurtigt vil søge de nødvendige bevillinger, så de forskellige foranstaltninger kan gennemføres over den 2 års periode, som er foreslået.

Der er én ting, som vi må have klart oplyst, og jeg håber, at indenrigsministeren, som er regeringens første repræsentant i forbindelse med dette forslag, vil kunne svare helt klart: er man i regeringen indstillet på at øge de bevillingsrammer, som forslagene er udtryk for, eller skal forslagene gennemføres mod besparelse på de forskellige ministeriers andre budgetter, sådan som det var tilfældet i sommeren 1969?

I behandlingsarbejdet har Set. Hans hospital, der hører under Københavns kommune, sin ganske særlige opgave, og jeg finder forslagene om, at der oprettes en poliklinik, en specialafdeling og et efterbehandlingsambulatorium i det københavnske miljø, rigtige og fornuftige. Men kan vi nu være sikre på, at denne del af forslagene gennemføres?

Der ser ud til at være uenighed mellem staten og Københavns kommune om, hvem der har forpligtelsen til at etablere de nævnte institutioner. Jeg vil gerne høre indenrigsministerens kommentar til, at direktoratet for Københavns hospitalsvæsen mener, det er en statsopgave at klare behandlingen af de unge stofmisbrugere. Københavns kommune ser ellers ud til på et positivt grundlag at gå ind for behandlingen af stofmisbruget; man vil igangsætte et behandlingsarbejde, der sammen med de statslige initiativer forhåbentlig vil føre til et tilfredsstillende resultat. Det skulle nemlig gå sådan, at en strid mellem staten og Københavns kommune bliver årsag til, at vi snubler i arbejdet med bekæmpelsen af misbrugsproblemet i København, hvor det trods alt er værst.

Under Dansk Forsorgsselskab og børne- og ungdomsforsorgen skal der bygges i alt 10 ungdomspensioner, og det er naturligvis en begyndelse, men det er min overbevis-